vidt at stille en saadan Fordring til en Mand som den, at han skal opgive sit Bo, naar han udfinder eller ser, at der er en saadan Underbalance som den i vort Forslag nævnte?", saa svarer jeg for det Første dertil, at denne Fordring jo kun stilles i Overensstemmelse med selve Lovforslagets ligefremme Forskrift, idet § 46 netop siger, at, naar der er en stadig og betydelig vorende Underbalance, der har gjentaget sig gjennem 3 Aar, og som er naaet op til 30 pCt., da skal Vedkommende erklære sig for fallit. Men han er da ogsaa i en saadan hensygnende Tilstand, som ligefrem er afgjørende for hans Existents. Det vil sikkert kunne godtgjøres, at det ikke vil være en saadan Mand muligt i 1 af 100 Tilfælde at komme ud af den vanskelige Stilling, hvori han da befinder sig. Skal jeg nærmere betegne, hvilken hans Stilling er, da sker det lettest ved, at jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæser et kort Affnit af Motiverne til Lovforslaget. Der er det netop betegnet, hvad det er for en Stilling, som man tænker sig, at den Paagjældende befinder sig i, for at der kan blive Tale om Anvendelse af § 46. Det hedder i Motiverne (Sp. 1825 i Tillæg A. til Rigsdagstidenden): „Naar en saadan Forpligtelse" — Forpligtelsen til at erklære sig fallit — „er paalagt den Handlende under de nærmere i § 46 angivne Betingelser, er dette derfor heller ikke saa meget grundet i, at der foreligger en Underbalance af den i Paragrafen angivne Størrelse, som i Hensynet til den Maade, hvorpaa den har udviklet sig. Man er gaaet ud fra, at, naar den Handlendes Underbalance gjennem et længere Tidsrum stadig Aar for Aar er stegen med et ikke ubetydeligt Beløb, maa der antages at være en Usundhed i Forretningen, som medfører, at der ikke kan være grundet Haab om, at den atter vil reise sig, men tvertimod al Sandsynlighed for, at dens Fortsættelse vil medføre yderligere Tab for alle Vedkommende. At den Handlende under saadanne Omstændigheder skal erklære sig fallit, er en Tvang, der ikke blot finder sin Retfærdiggjørelse i den almindelige Fare, en saadan Forretnings Fortsættelse medfører for, at de, der i Fremtiden maatte indlade sig med den Paagjældende, ville lide Tab, men kræves navnlig ogsaa af Hensyn til dem, der allerede staa i Forhold til den Handlende, uden at deres Fordringer endnu ere forfaldne." Nu fastsætter Udvalgets Forslag under Nr. 58, som jeg alt før tillod mig at berøre, at, naar det under et Bos Behandling viser sig, at den Handlende har gjort sig skyldig i grove Uordener ved Opgjørelsen af sin Status osv., skal han være Straffelovens Bestemmelser i § 262 undergiven; men, naar den Handlende derimod har ført en saadan hensygnende Tilstand i flere Aar, som nys ved Hjælp af Motiverne skildret, og i den Tid har levet af Andres Formue, saa bestemmes der ikke Andet derom end, at han ikke skal kunne admitteres til Tvangsakkord. Dette kan dog ikke kaldes en Trusel i Lovforslaget, og det kan ikke afværge den store Kalamitet, at det vedbliver at gaa fremdeles som hidtil, saa at der, naar Boerne overgaa til Skifterettens Behandling, kun findes en forsvindende Masse i dem. — Man vil nu maaske dernæst sige, at vi i alt Fald gaa altfor vidt, naar vi ville, at de af os foreslaaede strengeste Straffebestemmelser skulle anvendes, naar det befindes, at Status viser en Underbalance af 50 pCt. eller derunder, inden Boet opgives som fallit. Men dertil vil jeg svare: Hvad er en Status? Det er jo dog kun et Aktstykke af en meget tvivlsom Natur. Det vil være meget sandsynligt, at en Status, som ingen Skifteret skal kunne forkaste, kun udviser indtil 50 pCt. Underbalance, men at der dog ved Boets endelige Realisation ikke fremkommer 25 pCt. til Kreditorerne. Thi hvad vil der være til Hinder for, naar man opgjør en saadan Status, da f. Ex. at ansætte sine faste Eiendomme til den Værdi, som de ere blevne ansatte til ved Taxation for en Kreditforening? Har jeg f. Ex. en Eiendom, der er bleven taxeret til 15,000 Rd. til Brug for Kreditforeningen, saa kan jeg dog vel passende i Status opføre den med et saadant Beløb, uagtet senere Tiders Erfaringer ganske vist vise, at en saadan Eiendom ikke alene er vanskelig at sælge, men maaske ikke engang kan sælges til en Fjerdedel af Taxationsværdien. Jeg vil spørge, om man kan paastaa, at den Paagjældende ved en saadan Opgjørelse har overskredet, hvad der var